

На 1-и априли Титаникъ пжтуваше отъ Англия за Нью-Йоркъ прѣзъ Атлантическия океанъ. Прѣзъ нощъта, около 11½ часа, се срѣща съ една ледена планина, близо до Нова Земя между 40° и 50°, чуква се о нея и за 4 часа потъна съ всичка стока и съ повечето отъ пжтницитѣ.

Титаникъ бѣ натоварилъ отъ Европа около 2400 души, отъ които 900 души моряци и чиновници въ парахода и 1500 пжтници (мжже, жени, дѣца). Прѣзъ океана Титаникъ е пжтувалъ твърдѣ бързо — съ 45 километра въ часъ. Това е най-голѣмата бързина на единъ параходъ. Нѣкои пжтници зели да се страхуватъ да не би да се сблъска било съ нѣкой другъ параходъ, било да се чукне о нѣкоя ледена планина, каквито прѣзъ това врѣме често плаватъ по тѣзи мѣста. Нѣколко жени запитали директора на параходното дружество, който сжщо е билъ въ парахода, не е ли опасно, дѣто каратъ толко бързо.

— Не, нѣма никаква опасностъ, отговорилъ той гордо. Ние ще караме дори още по-бързо.

Прѣди единъ день нѣколко парахода срѣщнали Титаникъ и съобшили, че по океана се носятъ голѣми скали отъ ледъ; да се пазятъ, защото може да се сблъскаатъ.

— Нищо, казалъ капитанътъ, самоувѣрено. Нашиятъ Титанъ е по-силенъ и по-голѣмъ отъ всѣ-каква ледена планина. И да я срѣщне, той нѣма и да чуе отъ нея.

Така самонадѣяно карали кораба тѣзи непрѣд-видливи хора, безъ да мислятъ, че въ тѣхнитѣ ржцѣ се намира живота на толкова хиляди човѣци.